

РЕШЕНИЕ

№ 138

гр. София, 08.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 10.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **10892** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на Р. Р. Б., чрез пълномощник адв. К., против Решение за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация № 96/11.09.2019г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по околна среда, с което на основание чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ във вр. с чл. 45 и чл. 48, ал. 7 от Закона за управление на отпадъците /ЗУО/ е отказан достъп до обществена информация по заявление вх. № 5647/28.08.2019г.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Сочи се, ответникът неоснователно се е позовал на чл. 48, ал. 7 от ЗУО, която разпоредба е неприложима за конкретния случай, както и неоснователно е приел, че исканата информация няма самостоятелен характер. Твърди се, че липсват данни информацията да представлява търговска тайна. Освен това безспорно е налице надделяващ обществен интерес от получаване на информацията. Иска се отмяна на отказа и връщане на преписката на ответника с указания да предостави исканата информация.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата на заявените основания. Представя писмени бележки.

Ответникът – изпълнителният директор на Изпълнителна агенция по околна среда депозира писмена защита, с която оспорва жалбата като неоснователна и моли същата

да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема следното:

Със заявление вх. № 5647/28.08.2019г. до ИАОС за достъп до обществена информация Р. Р. Б. е поискал да му бъде предоставена информация относно вноса на отпадъци в България през 2014, 2015, 2016, 2017, 2018 и 2019г., а именно:

- имената на фирмите, внесли отпадъци (по смисъла на Регламент (ЕО) № 1013/2006) в България;
- държава на произход;
- вида на отпадъка, който са внесли (според списъка на отпадъците, установен с Решение 2000/532/ЕО на Комисията от 3 май 2000г. за замяна на Решение 94/3/ЕО за установяване на списък на отпадъците в съответствие с член 1, буква "а" от Директива 75/442/Е. на Съвета относно отпадъците и Решение 94/904/ЕО на Съвета за установяване на списък на опасните отпадъци в съответствие с член 1, параграф 4 от Директива 91/689/Е. на Съвета относно опасните отпадъци, наричано по-нататък „Решение 2000/532/ЕО“).

По така подаденото заявление е постановено оспореното в настоящото производство Решение за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация № 96/11.09.2019г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по околна среда, с което на основание чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ във вр. с чл. 45 и чл. 48, ал. 7 от ЗУО е отказан достъп до обществена информация по заявление № 5647/28.08.2019г.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок.

Разгледана по същество е основателна.

В случая е подадено заявление за достъп до информация, която безспорно представлява информация за околната среда по смисъла на чл. 19, т. 1-6 от Закона за опазване на околната среда. В посочената разпоредба е дадено легално определение на понятието "информация за околната среда", като в кръга на тази информация се включва и информация по т. 2, а именно: факторите по чл. 5, влияещи негативно върху състоянието на околната среда: естествени и антропогенни вещества и процеси; различни видове отпадъци и техните местонахождения; рискови енергийни източници - шумове, вибрации, радиации, както и някои генетично модифицирани организми, както и дейностите и/или мерките, включително административните мерки, международни договори, политика, законодателство, включително доклади за прилагане на законодателството в областта на околната среда, планове и програми, които оказват или са в състояние да оказват въздействие върху компонентите на околната среда. Видно от съдържанието на подаденото заявление, същото се отнася до информация, свързана с вноса на отпадъци в България. Несъмнено вносът на отпадъци е един от факторите по чл. 5 от ЗООС, който оказва или е в състояние да окаже съществено въздействие върху повечето от компонентите на околната среда, подробно изброени в чл. 4 от ЗООС.

Ето защо приложим в настоящото производство е специалният ЗООС, а за неуредените в този закон въпроси, както и по силата на препращащите норми в него - нормите на ЗДОИ. Безспорно исканата информация за вноса на отпадъци е информация за околната среда. Съгласно разпоредбата на чл. 17 от ЗООС всеки има право на достъп до наличната информация за околната среда, без да е необходимо да

доказва конкретен интерес.

В нормата на чл. 21, ал. 1 от ЗООС е предвидено, че компетентни органи по Глава втора „Информация за околната среда“ са централните и териториалните органи на изпълнителната власт, които събират и разполагат с информация за околната среда. Изпълнителният директор на Изпълнителна агенция по околна среда несъмнено е задължен субект по смисъла на чл. 21, ал. 1 от ЗООС, поради което и оспореното решение е издадено от компетентен орган.

Както се посочи, търсената информация има характера на „информация за околната среда“ по смисъла на чл. 19, т. 2 от ЗООС. Посочените в заявлението данни /имена на фирми, внесли отпадъци; държава на произход; вид на внесения отпадък/ са част от информацията, съдържаща се във формулярите по Приложение VII на Регламент (ЕО) № 1013/2006 – това е информацията, придружаваща превозите на отпадъци съгласно чл. 3, пар. 2 и 4 от Регламент (ЕО) 1013/2006, в случая за вноса на отпадъци в България за периода 2014-2019г.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗООС за предоставяне на информация за околната среда се прилага процедурата, предвидена в глава трета "Процедура за предоставяне на достъп до обществена информация" от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/, но допустимите ограничения до такава информация са лимитативно определени в чл. 20 от ЗООС. Следователно, ЗООС е специален спрямо общия ЗДОИ и последният следва да се приложи само за процедурата, но не и по отношение на основанията за отказ /в т.ч. чл. 37 от ЗДОИ/. Това е така, тъй като в специалния закон липсва препращане към основанията за отказ, посочени в ЗДОИ. Като правно основание, за да се откаже достъп до исканата от оспорващия информация, е посочена нормата на чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ. В чл. 20, ал. 1 от ЗООС законодателят лимитативно е изброил хипотезите, при които може да се откаже достъп до информация за околната среда, като в т. 1 е посочено класифицирана информация, която представлява държавна или служебна тайна. Следователно най-близката до настоящия случай хипотеза, с оглед посоченото в оспорения акт основание, е тази на чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗООС.

Характерът на обществените отношения, регламентирани със ЗООС, предполагат максимална прозрачност на всяка дейност, която би могла да се отрази в посочените в закона аспекти на околната среда. Неслучайно в чл. 3 от закона като основни принципи при опазването на околната среда са посочени участие на обществеността и прозрачност в процеса на вземане на решения в областта на околната среда, информираност на гражданите за състоянието на околната среда, предотвратяване замърсяването и увреждането на чистите райони и на други неблагоприятни въздействия върху тях и интегриране на политиката по опазване на околната среда в секторните и регионалните политики за развитие на икономиката и обществените отношения. В този смисъл е и регламентираното в чл. 55 от КРБ право на гражданите на здравословна и благоприятна околна среда в съответствие с установените стандарти и нормативи, което право включва и правото на информация за околната среда. Няма данни исканата информация да е класифицирана по предвидения от ЗЗКИ ред. При това положение и с оглед спецификата на обществените отношения, свързани с околната среда, отказвайки да удовлетвори направеното искане за достъп до информация, административният орган е постановил незаконосъобразен акт, в противоречие с приложимите материалноправни разпоредби, което налага неговата отмяна. Информацията за околната среда е обществена, съобразно дадената

дефиниция в чл. 9 от ЗДОИ.

Поради гореизложеното, оспореното решение следва да бъде отменено, а делото - върнато като преписка на същия орган за ново произнасяне.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация № 96/11.09.2019г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по околна среда. ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по околна среда за ново произнасяне в 14-дневен срок от влизане в сила на съдебното решение, съобразно указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, дадени в съдебното решение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: